

בש"פ 1714/21 - נעם אטיאס נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1714/21

כבוד השופט נ' הנדל

לפני:

نعم אטיאס

העורר:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים
מיום 3.3.2021 במ"ת 20-12-42717-42718 שניתן על ידי
כבוד השופט ד' כהן לכהן

תאריך הישיבה:
ב' בניסן התשפ"א (15.3.2021)

בשם העורר:
עו"ד שלום בן שבת

בשם המשיבה:
עו"ד בת שבע אבגץ

החלטה

1. מונח לפני עיר על החלטות בית המשפט המחוזי בירושלים (מ"ת 20-12-42717-42718, כב' השופט ד' כהן לכהן), לפיהן נעצר העורר עד לשיום ההליכים המשפטיים נגדו. כתוב האישום מייחס לו ולאחר ביצוע עבירות של הצהה חבלה ב%;"> ב迈向 ררכב ושיינוי זהות של רכב. הסגנון העלה שתי טענות עיקריות. האחת עניינה טוב הריאות לכוארה ועוצמתן, והשנייה עוסקת בההתאמת חלופה אחרת, כגון מעצר באיזוק אלקטרוני וטיפול.

2. המקרה אינו פשוט, שכן עסוקין במפגש שבין בקשת מעצר עד לשיום ההליכים, ראיות נסיבותיות וראיות עמוד 1

"מדיות" המבוססות על חוות דעת מומחה פורנצי.

בעניין זה יש להזכיר כי השלב של מעצר עד לסיום ההליכים אינו דומה לשלב הכרעת הדיון. כך, למשל, שתיקת של חשוד בחקירה אינה בעלת אותה עצמה של שתיקה בבית המשפט במסגרת ההליך הפלילי. כן או כן, על התביעה להוכיח קיומן של ראיות לכואורה במסגרת בקשה מעצר עד לסיום ההליכים. אשר לראיות נסיבותיות, העניין מורכב ועדי. מצד אחד, ניתן להרשיע על יסוד ראיות נסיבותיות אם הן מובילות למסקנה הגיונית אחת. מן הצד الآخر, בבקשתם למעצר עד לסיום ההליכים יש לשאול אם יש ראיות לכואורה ביחס לאפשרות של הרשעה על פי הכללים של ראיות נסיבותיות.

התיחסתי לעניין ב文书 פ 5588/12 ניממצ'יק נ' מדינת ישראל (24.9.2012), שם נקבע כי יש שלוש קבוצות: הראשונה – הראיות לכואורה הנסיבותיות מובילות לתמונה ברורה של תוצאה הגיונית אחת; השנייה – הראיות לכואורה הנסיבותיות אינן מובילות למסקנה מרשיעה אחת, גם אם ינתן להן מלא המשקל, ואף בהערכתה שכך היא לאחר סיום ההליך העיקרי. השלישית – מקרים ביןים, שבהם הראיות לכואורה עשויות להביא להרשותה הנאשם בתום ההליך, וזאת ברמה של סיכוי סביר להרשותה. אצלנו עסוקין במצב הביניים, אך לנוכח החומר, לרבות הספרות שהזוהו על גבי לוחית הרישי וחוות דעת המומחה שהוגשה לעוני, ושנערכה לאחר החלטת בית המשפט המחויז – עולה כי הוכחו לכואורה ראיות התומכות בהרשותה במידת הנדרשת בשלב זה. אין בכך להביע עמדה בשאלת אם הראיות יובילו בהכרח להרשות העורר בסיום המשפט, והרי יש לאפשר לדינמיקה של ההליך וליתר שלביו לדבר בסיוומו (בעניין ראיות מדיעות בסיום המשפט ראו ע"פ 1620 מצgorah נ' מדינת ישראל (3.12.2013)).

3. אשר לשאלת חלופת המעצר, נראה כי בית המשפט המחויז בחר היבט את אפשרות השחרור, כמצאות המשפט. נוכח תסקרי המעצר השונים שנערךו, אין להתערב בחילתה בית המשפט, לפחות בנסיבות שהוצעו כדי להשיג את מטרות המעצר באופן שפוגע פחות בחירותו של העורר.

.4. העරר נדחה.

ניתנה היום, ב' בניסן התשפ"א (15.3.2021).

שׁוֹפְט